

rede sit svære, staalgraa Haar. Saa langt fra at lade sig forskrække af Emanuels Ankomst nikkede hun endog ud til ham, idet hun blot trak et Haandklæde, som hun havde lagt over Skuldrene, tættere sammen foran Halsen.

„God Morgen, Svigermoder!“ genhilste Emanuel muntert. „Hvordan staar det til idag?“

„Aa, jo Tak . . . Den store So har faret inat.“

„Ja, jeg hører det. Hvor mange Grise blev det saa til?“

„Tolv Stykker, troer jeg.“

„Naa, det er jo al Ære værd.“ Han saae sig omkring og tilføjede: „Hvor er Svigerfa'er? Er han i Kirke?“

Else kastede et prøvende Blik paa ham og derefter hen paa Hansine. Har du røbet noget? spurgte hendes Øjne.

Baade Else og Hansine havde nemlig siden den foregaaende Dag vidst god Besked om, hvad der i dette Øjeblik skulde foregaa ude i Kirken; men de havde bestemt sig til ikke at fortælle Emanuel det, fordi de havde paa Fornemmelsen, at han ikke rigtig vilde synes om Væver Hansens Fremfærd, og alligevel ikke ønskede, at han skulde lægge sig hindrende imellem.

„Anders gik ud i Engen for at se til Ungkvæget,“ sagde hun saa, beroliget af Emanuels Ansigtssudtryk.

„Ja saa, — vi skulde vel ellers til at fodre nu.“

„Han kommer vist ogsaa straks tilbage. Men forresten er du vel nu saa dygtig, at du kan fodre alene, om du ellers har Lyst.“

Emanuel smilte.

„Jeg kan jo prøve!“ sagde han og gik over i Oles Kammer ved Siden af Stalden for at omklæde sig.

Hansine steg langsomt op ad Stentrappen til Bryggerset; hun skulde ind og passe Middagsmaden. Paa det øverste Trin standsede hun et Øjeblik; og mens hun løste Solhættens Baand under Hagen, kastede hun